

เรื่องราวสำหรับเยาวชน

โดย

แจ๊คเกอลีน เมราบี

คำนำ

ผู้ส่งข่าวสารของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า

เมื่อประมาณ 150 ปีที่ผ่านมา ตอนนั้นโลกเรายังมีแต่ความเศร้า พวกเด็กๆ ต้องทำงานหนัก เช่น ทำความสะอาดปล่องไฟ ทำความสะอาดพื้น โดยไม่มีเวลาที่จะเล่นเลย บางครั้งคนรวยไม่ยอมจ่ายค่าแรงให้แก่คนงานที่ยากจน คนยากจนเหล่านี้ถูกเรียกว่าทาส มีเด็กจำนวนน้อยเท่านั้นที่มีโอกาสเล่าเรียนหนังสือ ประชาชนมักจะทะเลาะวิวาทกัน และปราศจากความซื่อตรงต่อกัน

สิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้นเหล่านี้ เป็นเพราะประชาชนส่วนใหญ่ลืมนึกถึงพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าจึงทรงดำริว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะต้องส่งพระศาสดามาสั่งสอนมนุษย์โลก ในช่วงเวลาก่อนนั้น พระเจ้าได้ส่งพระศาสดาองค์อื่นๆ มาสอนเช่น พระโมเสส พระเยซู พระพุทธเจ้า พระโมฮัมหมัด และองค์อื่นๆ อีกมากมาย ศาสดาแต่ละพระองค์ สอนว่าถ้ามนุษย์รักพระเจ้าและทำแต่สิ่งที่ดี แล้วพวกเขาทั้งหลายจึงจะมีความสุข แต่เวลาล่วงมา 150 ปีแล้ว มนุษย์ลืมคำสั่งสอนของพระศาสดาเสียสิ้น ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ส่งพระศาสดามาอีก 2 พระองค์ คือ พระบ็อบ และพระบาฮาอูลลาห์

พระบ็อบ

ในปี ค.ศ. 1819 มีเด็กชายคนหนึ่งถือกำเนิดขึ้นมา มีนามว่า อาลี โมฮัมหมัด ต่อมาพระองค์ได้ถูกขนานนามว่า พระบ็อบ(แปลว่าประตู่) พระองค์ทรงเป็นคนดีมาก ทุกคนรักพระองค์ บิดาของพระองค์ถึงแก่กรรมเมื่อพระองค์ทรงพระเยาว์ ดังนั้นพระองค์จึงอยู่ในความดูแลของลุง

ลุงของพระบ็อบส่งพระบ็อบไปเรียนหนังสือ เมื่อเรียนได้ 2-3 วัน ครูก็ส่งกลับและบอกกับลุงว่า พระบ็อบไม่จำเป็นต้องรับการอบรมสั่งสอนเหมือนเด็กทั่วไป พระองค์ทรงเรียนรู้ทุกอย่างหมดแล้ว และพระองค์ไม่ต้องการครูอื่นอีกเพราะครูของพระบ็อบคือพระเจ้า

เมื่อพระบ็อบเติบโตขึ้น พระเจ้าได้ตรัสแก่พระบ็อบว่า พระองค์คือพระศาสดาองค์ใหม่ ลุงของพระบ็อบเป็นคนแรกที่เชื่อและฟังคำสั่งสอนของพระบ็อบ พระบ็อบได้สั่งสอนประชาชนทั่วไปว่า พระเจ้าทรงรักพวกเราทุกคนในโลก ดังนั้น มนุษย์เราต้องรักซึ่งกันและกัน พระบ็อบทรงตรัสอีกว่า พระเจ้าจะส่งพระศาสดาองค์ใหม่มาโปรดมนุษย์อีก พระศาสดาองค์ที่สองคือพระบาฮาอูลลาห์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ปี ค.ศ. 1817 เด็กชายคนหนึ่งถือกำเนิดขึ้น มีชื่อว่า ฮุสเซน อาลี ซึ่งต่อมารู้จักกันในนามของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งแปลว่า พระเกียรติคุณของพระผู้เป็นเจ้า บิดาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นรัฐมนตรีเป็นคนรวยมาก และชอบทำบุญ เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์ทรงมีความเมตตา มากกว่าบิดาเสียอีก บิดาของพระองค์ต้องการให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวร่ำรวยและมีตำแหน่งสูงในหน้าที่ราชการ แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวต้องการจะสอนประชาชนเรื่องพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ส่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นพระศาสดาในโลกมนุษย์ พระองค์ทรงให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสอนมนุษย์ดังนี้

- เราต้องรักพระผู้เป็นเจ้า
- เราต้องรักพระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้าทุกพระองค์
- เราต้องรักเพื่อนมนุษย์ทุกคนในโลก
- เด็กทุกคนควรได้รับการศึกษา
- ทุกคนจะต้องแสวงหาความจริงด้วยตนเอง

คำสอนของพระบิ๊อบและพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทำให้ทุกสิ่งในโลกดีขึ้น เด็ก ๆ ไม่ต้องไปล้างปล่องไฟ และโรงงานอีก มีการสร้างโรงเรียนเพิ่มขึ้นและไม่มีทาสอีกต่อไป ทุกคนเริ่มตระหนักแล้วว่า การต่อสู้แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันเองเป็นสิ่งที่โง่งมอย่างยิ่ง

พระอับดุลบาฮา

ปี ค.ศ. 1844 บุตรชายของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ถือกำเนิดขึ้นมีชื่อว่า อับบาซ เอฟเฟนดิ แต่ท่านเรียกตนเองว่า อับดุลบาฮา แปลว่า “ผู้รับใช้แห่งบาฮา” พระอับดุลบาฮาไม่ใช่พระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้า แต่เป็นบาไฮศาสนิกชนที่ทรงคุณธรรมพร้อมทุกประการ ท่านเป็นบาไฮศาสนิกชนตัวอย่างที่เราทุกคนควรปฏิบัติตาม

ต้นไม้ของข้าพเจ้า

วันหนึ่ง ต้นไม้ได้พูดขึ้นว่า “สมัยที่ฉันยังเล็กฉันไม่แข็งแรงนัก” “เช่นเดียวกับฉันนะสิ” โจนาทาพูด “ฉันฝังรากของฉันให้ลึกลงไปใต้ดินอันอ่อนนุ่ม ดังนั้นลมพายุจึงไม่สามารถที่จะโค่นฉันได้” ต้นไม้พูดต่อ

“เช่นเดียวกับฉันนะสิ” โจนาทาร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น “ฉันเรียนรู้วิธียืนบนพื้นดินและก้าวเดินโดยไม่หกล้ม”

ต้นไม้กล่าวต่อไปว่า “จากนั้นฉันเจริญเติบโตและแผ่กิ่งก้านสาขาออกไป มีใบสีเขียวตามกิ่งก้านสาขา” “เช่นเดียวกับฉันนะสิ” โจนาทาร้องเสียงดังอย่างมีความสุข แขนงของฉันเริ่มแข็งแรงและฉันได้ใช้มือทำงาน ทำได้ดีด้วยเช่นเดียวกับใบไม้ของท่านนั่นแหละ”

“ฉันมีใบไม้มากมายที่เติบโตขึ้น ให้ร่มเงาแก่กระรอก และเป็นที่อยู่อาศัยของนกทั้งหลายด้วย” ต้นไม้กล่าวต่อ

“เหมือนกับฉันหรือเปล่านะ” โจนาทาทถามอย่างกระวนกระวาย “ฉันก็ช่วยเหลือสุนัขที่บาดเจ็บและมีความเมตตากรุณาต่อทุกคน”

“เมื่อฉันเติบโตและแข็งแรงขึ้น ฉันจะเห็นอะไร ฉันจะเห็นโลกทั้งหมด และโลกก็จะเห็นฉันเช่นเดียวกัน” ต้นไม้พูด

“เช่นเดียวกับฉัน” โจนาทาพูดอย่างแผ่วเบา “เมื่อฉันโตขึ้นฉันจะเป็นคนดี แล้วท่านจะเห็นเอง ฉันจะรักทุกๆ คน และทุกๆ คนก็จะรักฉัน

ชื่ออันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า

ท่านทราบไหมว่าชื่ออันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้านั้นชื่ออะไรบ้าง ชื่อนั้นคือ “อัล ลา อู อับฮา” ท่านทราบอีกไหมว่าชื่อนี้หมายถึงอะไร หมายถึง “พระเกียรติคุณของพระผู้เป็นเจ้า” ทำไมพระองค์จึงทรงพระเกียรติคุณ ก็เพราะว่าพระองค์ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งบนโลก เราไม่สามารถสร้างมนุษย์ สัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้และนกได้ แต่พระผู้เป็นเจ้าสามารถสร้างสิ่งเหล่านี้ได้ ทั้งยังทำให้เรามีความสุขได้ด้วย ดังนั้น เราจึงพูดว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงพระเกียรติคุณ “อัล ลา อู อับฮา” เมื่อเราพบกัน นี่คือบทเพลงสั้นๆ เกี่ยวกับพระเกียรติคุณของพระผู้เป็นเจ้า

อัลลา อู อับฮา โอ้สวรรค์ เบื้องบน

อัลลา อู อับฮา โอ้ พระเกียรติคุณ

อัลลา อู อับฮา โอ้ ความรักอันประเสริฐ

อัลลา อู อับฮา โอ้ โลก พระบาฮา

อาณาจักรของพระเจ้า

พื้นดินเคลื่อนไหวไม่ได้ แต่พื้นดินก็มีประโยชน์มากจำเป็นที่เมล็ดพืชเล็กๆ ที่ร่วงหล่นลงดิน จะต้องยึดติดอยู่กับหินและดิน มิฉะนั้นมันจะถูกพัดพาไปโดยสายน้ำสายลม

เมล็ดพืชสามารถเคลื่อนที่ได้ เมื่อมันไปตกลงบริเวณทุ่งหญ้ามันจะหยั่งรากลงไปในดินพร้อมกับค่อยๆ แตกยอดอ่อนขึ้นมาเพื่อรับแสงแดด

ฝูงวัวอาศัยอยู่ในทุ่งหญ้ามันสามารถเคลื่อนที่ได้โดยการเดินไปบนพื้นดินรอบๆ มันสามารถมองเห็นโลกรอบๆ ตัวมัน และมันก็มีความรู้สึกถ้าเราไปสัมผัสมัน ทุกๆ วัน มีคนรีดนมจากวัว

คนเราสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้เกือบทุกอย่าง เราสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว โดยรถยนต์เมื่ออยู่บนพื้นดิน และโดยเครื่องบินเมื่ออยู่บนท้องฟ้า และไปได้ลึกใต้ทะเลโดยเรือดำน้ำ หรือแล่นอยู่บนผิวน้ำโดยเรือ เราสามารถมองเห็นไกลได้ด้วยกล้องโทรทัศน์ และมองเห็นแมลงเล็กๆ ด้วยกล้องจุลทรรศน์ เรามีความรู้สึก.... เมื่อเราเสียใจ หรือดีใจ สบายหรือไม่สบาย แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเรามีความคิด และเพราะว่าเรามีความคิดนี้เอง เราจึงมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า

กาลิม

พระบาฮาอุลลาห์มีพี่และน้องชายหลายคน คนหนึ่งชื่อว่ากาลิม กาลิมเป็นคนที่รักพระบาฮาอุลลาห์มาก เพราะเห็นว่า พระบาฮาอุลลาห์เป็นบุคคลที่มีจิตใจเมตตากรุณาต่อทุกๆ คน พระองค์ทรงให้อาหารแก่ผู้หิวโหยและให้เงินเป็นทานแก่คนยากจน ช่วยรักษาคนป่วยและทรงทำประโยชน์อื่นๆ อีกมากมาย พระบาฮาอุลลาห์ทรงรักทุกๆ คน ตลอดชีวิตของพระองค์ได้ทรงเสียสละเพื่อให้ผู้อื่นมีความสุข ความสุขเปรียบได้กับแสงสว่างและในหัวใจของพระบาฮาอุลลาห์ก็สว่างไปด้วยแสงสว่างแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า

เพราะพระบาฮาอุลลาห์ทรงทำทุกอย่างเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่นเสมอๆ ดังนั้น กาลิมซึ่งเป็นน้องชายก็ต้องทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพระบาฮาอุลลาห์

คนที่ไม่เข้าใจถึงความรักอันประเสริฐของพระผู้เป็นเจ้า ได้กักขังพระบาฮาอุลลาห์ไว้ในคุก ดังนั้น ในยามที่พระองค์ถูกกักขังจึงไม่มีใครดูแลภรรยาและลูกน้อยของพระองค์ เพื่อมิให้ใครมาทำร้ายครอบครัวของพระองค์ได้ จนกว่าพระองค์จะได้รับอิสระ ตั้งแต่นั้นมากาลิมจึงให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวของพระองค์ตลอดมาเท่าที่เขาคouldทำได้

หลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกปล่อยออกจากคุก พระองค์ได้เดินทางไกลต่อไปจากบ้านของพระองค์ที่อยู่ในเปอร์เซียไปสู่ประเทศอิรัก ท่ามกลางความหนาวเย็น ไม่มีแม้แต่เสื้อผ้าที่จะให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย ในที่สุดครอบครัวของพระองค์ได้เดินทางถึงประเทศอิรัก และมุ่งหน้าเข้าสู่เมืองแบกแดด

หลังจากนั้นไม่นาน พระบาฮาอุลลาห์ได้เดินทางไปที่เขาเป็นเวลายาวนานถึง 2 ปี และกาลิมได้มีโอกาสดูแลช่วยเหลือครอบครัวของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตามกาลิมมีความสุขมากที่ได้ช่วยเหลือและทำประโยชน์ให้แก่พระบาฮาอุลลาห์

พวกเราก็เช่นเดียวกัน สามารถที่จะทำประโยชน์เพื่อพระบาฮาอุลลาห์ได้โดยเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์เป็นคนดีมีน้ำใจและรักมนุษย์ทุกๆ คนในโลก พุฒแต่ความจริง สวตมนต์ต่ออิฐฐาน นี้แหละคือการทำประโยชน์บางสิ่งบางอย่างเพื่อพระบาฮาอุลลาห์

ในอุทยานแห่งหัวใจของท่าน

ใกล้ๆ กับเมืองอัคคา มีสวนที่สวยงามแห่งหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้หลากสีและผลไม้ที่น่ารับประทาน เสี่ยงนกร้องอย่างมีความสุข ผลส้มซึ่งสุกร่วมด้วยแสงแดด น้ำพุที่พุ่งขึ้นเป็นฝอยกระจายอากาศที่สดชื่นหอมหวานไปด้วยกลิ่นดอกไวโอเลท

ด้วยความสวยงามของสวนนี้เอง ทำให้พระบาฮาอุลลาห์มักจะมาเดินเล่นที่นี่เสมอ พระองค์มักจะออกจากเมืองอัคคาที่เต็มไปด้วยฝุ่นและไปพักผ่อนในสวนที่สวยงามตามชนบท

ณ ที่นั่น มีที่นั่งสีฟ้าวางอยู่ใต้ต้นไม้ พระบาฮาอุลลาห์ทรงทำให้อุทยานแห่งนี้เต็มไปด้วยความรัก ด้วยการสรรเสริญพระเกียรติคุณของพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงประทานสิ่งสวยงามทั้งหมดเหล่านี้มา

ดวงใจของเราก็เช่นเดียวกับอุทยาน ถ้าเราคิดและทำแต่สิ่งที่ดี ดวงใจของเราก็จะเต็มไปด้วยสิ่งที่ดีงามและบริสุทธิ์ พระบาฮาอุลลาห์ชอบไปชมอุทยาน เพราะว่าเป็นสถานที่สวยงามและเช่นเดียวกัน พระองค์ก็รักที่จะมาเยี่ยมดวงใจที่เต็มไปด้วยความดีและสิ่งสวยงามเช่นอุทยานของเรา

พระบาฮาอุลลาห์ทรงสอนให้เราสวดมนต์เพื่อที่ดวงใจของเราบริสุทธิ์ไว้ว่า

“ในอุทยานแห่งดวงใจของท่าน จงอย่าปลูกสิ่งอื่นใด นอกจากดอกกุหลาบแห่งความรัก”

สวรรค์

มีเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อลัดดา กำลังนอนหลับอยู่บนเตียงของเธอ มีสิ่งหนึ่งที่อบอุ่นและบางเบา จูบไปหน้าของเธอ และเมื่อเธอลืมตาขึ้นก็เห็นพระอาทิตย์สาดส่องทอดลงบนหมอนหนุนของเธอ ข้างนอกนกก็ร้องบินผ่านไปมา ขณะเดียวกันบนพื้นดินดอกไม้เริ่มแย้มกลีบรับแสงแดดอย่างสดชื่น

ลัดดาพูดรำพันกับตัวเองว่า “วันนี้ วันนี้ เราจะไปมองหาว่าสวรรค์อยู่ที่ใด” ลัดดาช่วยแม่ทำงานล้างสิ่งต่างๆ และดูแลเด็กเล็กๆ ในบ้านแทนแม่ของเธอ ทำแม่ของเธอไม่เหนื่อยและมีความสุข สิ่งนี้ทำให้ลัดดาคิดได้ว่า “การช่วยเหลือคือส่วนหนึ่งของสวรรค์” จากนั้นลัดดาวิ่งต่อไปที่แม่น้ำเพื่อไปดูเรือ เธอได้พบลูกนกตัวหนึ่งนอนนิ่งอยู่บนหญ้า ลัดดาอุ้มลูกนกตัวนั้นขึ้นมาให้ความอบอุ่นจากฝ่ามือแล้วนำกลับไปไว้ในรังเดิมที่อยู่ใกล้ๆ เหนือศีรษะเธอ ลูกนกค่อยๆ ลืมตาขึ้นเหมือนขบใจในความเมตตาจากรุณาที่ลัดดามีต่อมัน ลัดดาคิดขึ้นมาได้อีกว่า “ความปรารถนาคือส่วนหนึ่งของสวรรค์” ต่อมาลัดดาพบเด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งวิ่งผ่านไปทางต้นไม้และไปสะดุดตกลงกับก้อนหินทำให้หัวเขาได้รับบาดเจ็บ ลัดดาใช้ผ้าเช็ดหน้าของเธอพันที่หัวเขาที่เจ็บ เด็กคนนั้นค่อยๆ หายเจ็บและกลับมีความสุขขึ้นมาอีก ลัดดาคิดขึ้นมาได้อีกว่า “การรักษาพยาบาลก็เป็นอีกส่วนหนึ่งของสวรรค์”

ลัดดา มองกลับขึ้นไปดูบนท้องฟ้า เห็นนกต่างๆ ร้องบินไปมา และพื้นดิน ดอกไม้ก็ดูสวยสดมีชีวิตชีวา และลัดดาก็เกิดความคิดว่า “ที่แท้จริงสวรรค์ก็คือความสุขนั่นเอง”

เมล็ดพืช

พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสร้างเมล็ดพืชเล็กๆ ขึ้นมา กระแสลมได้พัดพาเมล็ดพืชนั้นล่องลอยไปในอากาศและได้ตกในบริเวณทุ่งหญ้า

ฝนที่ตกลงมาทำให้ดินอ่อนนุ่มและแสงอาทิตย์ให้ความอบอุ่นกับโลก เมล็ดพืชนั้นก็เริ่มเจริญเติบโต แรกเริ่มที่เขียวเป็นลำต้นอ่อนไหวไปตามลม จากนั้นมันก็จะแตกเป็นใบแม่เล็กๆ สีเขียวคล้ายกับปีกของนางฟ้า มันโตวันโตคืนจนกระทั่งสูงกว่าต้นหญ้า และแล้ววันหนึ่งในต้นฤดูร้อน มันก็เริ่มแย้มกลีบสีชมพูอ่อนไหวไปมารับแสงแดด เมล็ดพืชเล็กๆ นั้นได้เจริญเติบโตเป็นดอกไม้ที่สวยงาม

พระผู้เป็นเจ้าได้ปลูกเมล็ดพืชแห่งความรักลงในหัวใจของเรา เมื่อเราช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความรักนั้นก็เจริญเติบโตและจะยิ่งเติบโตมากขึ้นถ้าเราพูดแต่สิ่งที่ดีงาม ขณะเมื่อเราอธิษฐานถึงพระผู้เป็นเจ้า เมล็ดพืชแห่งความรักนั้นจะให้ความสุขแก่หัวใจของเรา พระบาฮาอูลลาห์ได้ทรงนิพนธ์บทสวดมนต์สำหรับให้เด็กเล็กๆ อธิษฐานดังนี้

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเป็นเมล็ดพืชเล็กๆ ที่พระองค์ได้ทรงปลูกไว้ในพื้นดินแห่งความรักของพระองค์และเจริญเติบโตด้วยพระหัตถ์แห่งพระกรุณาธิคุณของพระองค์”

เกล็ดหิมะและลูกแมว

(เกล็ดหิมะ หมายถึง ฝอยหรือละอองหิมะซึ่งคล้ายเม็ดฝนและตกลงมาคล้ายฝน)

ลูกแมวสีเหลืองตัวเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง กำลังเล่นอยู่ในหิมะ ทันใดนั้น เกล็ดเล็ก ๆ อันอ่อนนุ่มของหิมะ ปลิวจากท้องฟ้ามาติดอยู่ที่จมูกของมัน

“แหม มันเป็นระยะทางลงมาที่ไกลจริง ๆ เกล็ดหิมะพุดในขณะที่หายใจออกอย่างเห็นดีเห็นน้อย ลูกแมวเหลือบสายตาดูพลางสั่นหัวเพื่อให้เกล็ดหิมะหลุดจากจมูกของมัน ลูกแมวเดินลงไปที่พื้นดินเพื่อมองดูให้ชัดยิ่งขึ้น “ท่านมองเห็นอะไรบ้างในระหว่างที่ท่านเดินลงมานี้” ลูกแมวถามอย่างอ่อนโยนในขณะที่อุ้มเท้าของมันมาสัมผัสกับความอ่อนนุ่มของเกล็ดหิมะ

“ฉันมองเห็นโลก” เกล็ดหิมะพุดขึ้นพร้อมกับวางตัวลงอย่างสบายท่ามกลางหิมะ

“แล้วโลกนั้นเหมือนกับอะไรล่ะ” ลูกแมวถามแล้วถูรอบ ๆ ด้วยความสนใจ

“เหมือนกับสวนที่สวยงามมากแห่งหนึ่ง” เกล็ดหิมะตอบพร้อมกับผงกหัวหลับตา

“แล้วมีดอกไม้หลากสีที่เบิกบาน บ้างไหมล่ะ” ลูกแมวถาม

“คนทั่วไปก็เช่นเดียวกับดอกไม้ทั้งหลาย ในเขตร้อนผู้คนจะมีผิวสีดํา เขตหนาวผู้คนจะมีผิวขาว และในเขตอบอุ่นผู้คนมีผิวสีน้ำตาล จะเห็นว่าทุกคนมีความแตกต่างเช่นเดียวกับดอกไม้ในสวน” เกล็ดหิมะพุด

“แล้วท่านเห็นอะไรอีกล่ะ” ลูกแมวถามพร้อมกับก้มตัวและแหงนหน้าดูดวงอาทิตย์

“บางคนมีหน้าที่ที่เต็มไปด้วยความสุข เพื่อความรักของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าและผู้อื่นด้วย” ในขณะที่แสงแดดเริ่มอุ่นขึ้น

“โลกนี้ช่างวิเศษอะไรอย่างนี้” ลูกแมวพุดขึ้นพร้อมกับถอนหายใจแล้วมองไปรอบ ๆ ด้วยความประหลาดใจที่พบว่าเกล็ดหิมะหายไปเสียแล้ว

ทรัพย์สินสมบัติที่ซ่อนเร้น

วันหนึ่งขณะที่ฝนตก เด็กๆ ต่างก็มองออกไปนอกหน้าต่าง คิดไปต่างๆ ว่าเขาควรจะทำอะไรดี

“ทำไมไม่ออกไปเที่ยวหาทรัพย์สินสมบัติที่ซ่อนเร้นกันล่ะ” เสียงแม่ถามขึ้น เจนถามแม่ว่า “ทรัพย์สินสมบัตินั้นอยู่ที่ใด” แม่ตอบว่า “ทรัพย์สินสมบัตินั้นมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ในโลกนี้เต็มไปด้วยทรัพย์สินสมบัติมากมายถ้าลูกคิดที่จะแสวงหามัน” ทั้งเจน จอห์น มาร์ค และแมรี ต่างมองหน้ากันอย่างคิดพิจารณาในคำพูดของแม่ จอห์นถามว่า “ทำไมหยุดน้ำฝนที่หน้าต่างจึงดูราบเรียบสีขาวซีดประจูดังไข่มุก” เจนถามแล้วก็หลับตาเพื่อให้ความคิดชัดเจน “ทำไมแสงจันทร์ทำให้น้ำทะเลระยิบระยับในเวลากลางคืนประจูดังเงิน” มาร์คถามขึ้นบ้างว่า “ทำไมดวงอาทิตย์จึงเป็นสีทองในเวลาตอนเช้าและเป็นสีแดงในตอนเย็นดุดังประหนึ่งเม็ดทับทิม” ส่วนแมรีคนเล็กพูดไปว่า “ทำไมดอกไม้ในสวนจึงมีทั้งสีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน เหมือนกับสร้อยคอลูกปัดของหนู” จอห์นพูดด้วยความประหลาดใจว่า “โลกนี้เต็มไปด้วยทรัพย์สินสมบัติที่ซ่อนเร้นจริงๆ” แม่พูดด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใจกับลูกๆ ขึ้นว่า “และสิ่งที่ดีที่สุดในทุกหมัดก็คือ... พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา ทุกคนไม่ว่าคนจนหรือคนรวยสามารถหาความเพลิดเพลินกับสิ่งสวยงามที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น”

ทันทีที่ทันใดนั้นเอง เจนได้ตะโกนให้ทุกคนมองดูออกไปทางนอกหน้าต่าง สิ่งที่ทุกคนกำลังเห็นอยู่ก็คือดวงอาทิตย์กำลังส่องแสงผ่านละอองน้ำฝนทำให้เกิดเป็นรุ้งกินน้ำ ประกอบด้วยสีทั้งหมดของสมบัติของโลก

มงกุฎเด็กหญิงเลี้ยงแกะ

มีเด็กหญิงเล็กๆ เลี้ยงแกะคนหนึ่งกำลังเลี้ยงแกะอยู่บนเชิงเขา เธอสวมเสื้อผ้าบางๆ และไม่ได้ใส่รองเท้า บางครั้งเธอก็ปรารถนาที่จะร่ำรวยมีชุดเสื้อผ้าใหม่ รองเท้าเงิน และอาศัยอยู่ในพระราชวังที่เต็มไปด้วยขงเล่นมากมาย จนกระทั่งวันหนึ่งปู่ของเธอได้บอกกับเธอว่า “เด็กหญิงเล็กๆ บางคนเป็นพระราชธิดาจริงๆ มีมงกุฎทองสวมและมีบริวารมากมาย แต่ทุกคนก็สามารถสวมมงกุฎที่ดียิ่งกว่ามงกุฎของราชธิดาเหล่านั้นเสียอีก นั่นก็คือมงกุฎที่เกิดจากการทำความดี มีจิตใจเมตตากรุณา เป็นผู้ฉลาดพูดแต่ความจริงและรักผู้อื่น เช่นเดียวกับลูกแกะที่ได้รับความอบอุ่นในฤดูหนาวและทุ่งหญ้าเพียงพอเป็นอาหาร และได้รับการดูแลเลี้ยงดูอย่างดี ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดั่งงามที่เธอทำไปนั้นเปรียบเสมือนเพชรเม็ดงามที่ประดับอยู่บนมงกุฎของเธอ”

เด็กหญิงเลี้ยงแกะนั่งอยู่บนเนินเขามองดูกลุ่มเมฆสีขาวเล็กๆ นกที่บินสูงๆ อยู่บนท้องฟ้าและดวงอาทิตย์ ที่ส่องแสงเป็นประกายสีทองไปในท้องฟ้า ไม่มีใครเห็นว่าเธอสวมเสื้อบางๆ และเดินเท้าเปล่า เพราะเดี๋ยวนี้มีมงกุฎแห่งแสงสว่าง ความรัก ความจริง และความสุขฉายแสงเป็นมงกุฎอยู่บนศีรษะของเธอแล้ว

“โอ้ ข้าแต่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า โปรดกระทำให้มงกุฎแห่งความยุติธรรมเป็นเครื่องประดับของข้าพเจ้า และให้หัวใจของข้าพเจ้าประดับด้วยความยุติธรรม พระองค์คือผู้ที่ทรงไว้ซึ่งพรสวรรค์และความเมตตา กรุณาทั้งมวลโดยแท้จริง”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ดินแดนพระอาทิตย์เที่ยงคืน

(ดินแดนทางเหนือสุดของโลกเรียกว่าดินแดนพระอาทิตย์เที่ยงคืน)

คืนวันหนึ่ง ริกก็นอนหลับอย่างสบายอยู่บนเตียงนอนของเขา แต่ข้างนอกพระอาทิตย์กำลังส่องแสงเพราะเป็นเดือนแห่งการส่องสว่างของดวงอาทิตย์

เมื่อริกก็ตื่นขึ้น เขาเดินออกมาท่ามกลางแสงแดดที่แผดจ้า ทุกสิ่งทุกอย่างดูสวยงามมาก ไกลออกไปจะเห็นภูเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะส่องสะท้อนด้วยแสงจากดวงอาทิตย์ ที่ราบชายเขาเต็มไปด้วยดอกไม้สีชมพูและสีเหลืองสะพรั่ง ผูกแมวน้ำตัวดำเป็นมันต่างดำน้ำเล่นอย่างสนุกในสระเช่นเดียวกับผู้คนกนกเพินกวินที่ลงเล่นน้ำในทะเลตามชายฝั่ง

ดวงอาทิตย์ส่องแสงตลอดวันตลอดคืน ทั้งคนและสัตว์ต่างก็มีความสุขในดินแดนแห่งพระอาทิตย์เที่ยงคืน

อย่างไรก็ตามเมื่ออย่างเข้าฤดูหนาว ไม่มีพระอาทิตย์ส่องแสงทั้งกลางวันและกลางคืน มันมืดสนิทตลอดเวลา พื้นดินเริ่มเย็นและปกคลุมไปด้วยหิมะในขณะที่ท้องฟ้ามืดสนิทยิ่งขึ้น แต่ริกก็ยังมีความสุขเพราะในหัวใจของเขานั้น ยังมีดวงอาทิตย์กำลังส่องแสงมาดวงหนึ่งเป็นดวงอาทิตย์แห่งความรักของพระเจ้าเป็นเจ้าและความรักของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าส่องแสงอยู่เสมอ ไม่ว่าข้างนอกอากาศจะหนาวหรือมืดเพียงใด

เมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสง เรามีความสุขและเมื่อเรารักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าก็มีความสุขด้วย

พระอัครทูตบารุชา กล่าวว่า “เมื่อเราหันหน้าเข้าหาพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เราจะพบความสว่างทุกหนทุกแห่ง”

วันแห่งความแจ่มใส

ฝนตก ข้าวโพดในไร่ต่างเจริญเติบโตและเขียวขุ่น... “มันช่างเป็นวันแห่งความสดชื่นอะไรอย่างนี้” ต้นข้าวโพดพูดขึ้น

ฝนตก พวกสัตว์ต่าง ๆ ได้วิ่งไปที่ริมแม่น้ำเพื่อดื่มน้ำ... “มันช่างเป็นวันแห่งความสดชื่นอะไรอย่างนี้” สัตว์กล่าวขึ้น

ฝนตก สระน้ำที่เคยตื้นเขินเริ่มมีน้ำเต็มเปี่ยม.. “มันช่างเป็นวันแห่งความสดชื่นอะไรอย่างนี้” ผึ้งปลาพูด

ฝนตก น้ำฝนได้ชำระล้างฝุ่นละอองที่ร้อนและแห้งแล้งให้แก่อัญมณีในทะเลทราย “มันช่างเป็นวันแห่งความสดชื่นอะไรเช่นนี้” อัญมณีพูด

ฝนตก ทำให้เกิดบ่อเล็กๆ ที่ตกลงไปอาบน้ำได้ “มันช่างเป็นวันแห่งความสดชื่นอะไรอย่างนี้” นกพูด

ฝนตก ผู้คนบนถนนต่างรีบร้อนกลับบ้าน หญิงชราคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่บนทางเท้าริมถนนด้วยความเหนื่อยเพลีย จนกระทั่งมีเด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งหยุดยืมให้เธอ.... “มันช่างเป็นวันแห่งความสดชื่นอะไรอย่างนี้” หญิงชรากล่าว

พระอัครบิดรบาฮา กล่าวว่

“ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ขอทรงเพาะปลูกพสกนิกรชาตินี้ในอุทยานแห่งความรักของพระองค์ และให้การเจริญเติบโตด้วยสายน้ำแห่งความกรุณาของพระองค์”

เด็กชาวสวนและราชโอรส

ราชโอรสองค์หนึ่งขึ้นครองราชย์อย่างไม่มีความสุข ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ทั้งๆ ที่พระองค์สมประสงค์ทุกอย่างในสิ่งที่พระองค์ต้องการ เมื่อต้องการดื่มน้ำ ก็มีข้ารับใช้นำมาถวายให้ เมื่อต้องการจะเขียนอะไรก็มีข้ารับใช้นำปากกามาถวาย เมื่อต้องการฉลองพระองค์ด้วยชุดใหม่ ช่างตัดเสื้อประจำพระองค์ก็นำมาถวาย เมื่อต้องการของเล่นก็มีคนทำให้ พระองค์มีบริวารที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่พระองค์ แต่พระองค์ก็หาไม่มีความสุขไม่

ไกลออกไปจากพระราชวังนั้น มีลูกชาวสวนคนหนึ่งกำลังร้องเพลง พ่อของเขาแก่และไม่ค่อยมีแรง ดังนั้นเด็กหนุ่มจึงช่วยพ่อทำงาน เช่นรถขุดดิน และเก็บเกี่ยวถั่วบริเวณ ไร่ดอกไม้ และเผ่าดูการเจริญเติบโตของมัน ผู้คนที่ผ่านไปมาจะมองข้ามกำแพงและยิ้มให้กับความสวยงามของสวนนี้ ลูกชาวสวนร้องเพลงอย่างมีความสุขขณะเก็บดอกไม้ที่สวยงามที่สุดมาถวายให้แก่ราชโอรส

ราชโอรสทรงยิ้มแย้มเมื่อได้ฟังเสียงเพลงและรู้สึกเสียใจที่เพลงนั้นจบลงเสียแล้ว

“ทำไมฉันจึงไม่มีความสุขอย่างเธอละ” พระองค์ตรัสถามลูกชาวสวน ลูกชาวสวนตอบอย่างนินม่นว่า “พระองค์มีบริวารที่ทำทุกอย่างให้พระองค์ ถ้าพระองค์ต้องการมีความสุข พระองค์ต้องทำบางสิ่งบางอย่างให้แก่ผู้อื่น ข้าพเจ้าปลูกดอกไม้ให้หอมกลิ่นหอมเพื่อให้ผู้คนที่มองเห็นต่างชื่นชมในความงามของมัน ข้าพเจ้าช่วยพ่อซึ่งแก่มาแล้วให้ได้พักผ่อนแทนที่จะต้องทำงาน ข้าพเจ้าช่วยให้พระองค์ยิ้มแย้มแจ่มใสเมื่อข้าพเจ้าร้องเพลง เหมือนกับนกที่ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้ยินมันร้องเพลง”

แววตาของพระราชโอรสเริ่มมีประกายสดใส พระองค์มีความอบอุ่นในพระทัย “แทนที่ฉันจะเก็บทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อตัวฉันคนเดียว ฉันจะบริจาคให้แก่ผู้อื่น ฉันควรจะเปิดประตูต้อนรับทุกคน ไม่เพียงแต่ให้เขาได้มองเพียงอย่างเดียว แทนที่จะให้ข้ารับใช้ทำงานหนักเพียงอย่างเดียว ฉันควรจะแบ่งเบาภาระของเขาเท่าที่จะทำได้”

ราชโอรสครองราชย์อย่างมีความสุขตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เด็กชาวสวนก็มีความสุขกับงานในสวนของเขา